

Tornai József

A halálfej szemürege

*Elovestam egy antológiát,
nem sok vers harapott belém
veszett kutya módra. Hépköznapi
fogak tépték a cipőm, nadrágom.
De akkor minek írtok, ha nem kell
se fájni, se őrvöngöngem a
képektől és a bűnöktől,
ha nem vonaglok a csodák,
villámok csatornáin napokig,
napokig lázadásra ítélve?
Miért nem sírok, mikor a világ
nyög, pedig a mindenségé vagyunk?
A vers meglepetés, mint a halálfej
szemüregében reggeltől estig
énekké-tobzódó anyamadár?*

Vidám angyal, szárnyas tisztaság

*Les rám, én meg menekülök
elmém oszlopai között,*

*gyökereim mézében ázva,
hogy ne legyek gyáva,*

*küszködök, kitépve karmából magam,
mocsok-szélvész ha megrohan,*

*föl nem cserélem sorsomat,
inkább koronázzon iszonyat,*

*engem, ki orchidea-koszorúval jöttem,
a rothadásból, fürtelemben,*

*ó szeresetek, galaxis-habok,
amivé tesztek, az vagyok*

*halálvággyakkal szemben is,
tigris-lángolás az én szememben is,*

*mert éji szívem és testem is
fölkel a hitetlenséggel szemben is,*

*add meg végre a szabadulást,
vidám angyal, szárnyas tisztaság!*

XXI. századi Dózsa György

*Egyre jobban hiányozni fogsz.
Ma még csak ellazuló oltár,
holnap már frissen levágott pulykafejet
marcangolnak kanszukák,
parasztok húsában sikoltozó
hegyes karók holnapután,
XXI. századi Dózsa György beszéde
karcagi, ceglédi, temesvári piacon,
hol vagy most tegnapi parázs-vason toborzó
XXI. századi Dózsa György,*

*haragudtam rád,
mert nem értetted meg
az új fémekből kalapált bográcsokban
acsargó országot,
és szétloccsant minden, ami bennünk fészkelte,
gondolat-feslő barátom,
mert nincs, akivel megvigasztaljam
a dögvész-oltó temetőt,
és végigénekeljük azt az ezer évet,
a te jussodat,*

*egyre jobban hiányozni fogsz,
mindennapi lázadásunkat
ki vezeti ma,
mint tegnap, amíg
agyad nem sütötték szénné koponyádban?*

*Így nem lehet, így nem lehet, így nem lehetséges,
ha te nem vagy itt, megrajzolni a gyepüket,
bár Werbőczy és vérfarkasai
nyüszítve tépnek minket szétrepedt szájukig,
szétpörzsölt országunkig,*

*lángolva csap le ránk még-mindig-pásztor királyságunk,
minden kapavágásba egy szavad,
minden könnyedbe egy kard,
csontod a lábamba,
versed a vérereimbe, ide,*

*mert én nem tudtam, hogy egyre jobban hiányozni fogsz,
ez az én bűnöm,
bocsáss meg nekem,
göndör hajaddal tekerem be Tiszától Dunáig
dagadt gyermek-bokámat,*

*virágozzál a földeken és a mennyeiken,
áldassál mindnyájunk által,
kiket szültél, kit megszültünk:
veszteni tudó még így nem diadalmaskodott,
nem hurrázott napárnyat, napkoronát,
ha veled együtt szögelnék
a feszületre.*

Elkárhozhatatlan

*Egy sárga lepke, egy sárga kutya röpködött
a fekete szederbokrok fölött
tavaszi téiben.*

*Megálltam, de a lábam ment tovább,
az orgonák
közt lila-kéken.*

*Isten-szótte mennyboltozat
megvédett, az átok alatt
is annyira hittem*

*a mindenség áldomásában,
kvazárnak, tejútnak láttam
magam mindvégiglen*

*és sóhajtottam: ennyi láng
kitölthet bármilyen hiányt
sóvár utamban,*

*mert idő-fosztott földi vándorlásom
part-szakadékban, vakondtúráson
elkárhozhatatlan.*